

587.**Rozporządzenie Rady Ministrów**

z dnia 4 czerwca 1924 r.

w sprawie zmiany względnie uzupełnienia niektórych postanowień niemieckich rozporządzeń, dotyczących demobilizacji gospodarczej w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Związkowej w przedmiocie demobilizacji gospodarczej z dnia 7 listopada 1918 r. (Dz. U. R. str. 1292) i § 5 niemieckiej ustawy przejściowej z dnia 4 marca 1919 r. (Dz. U. R. str. 285) oraz na podstawie art. 1 i punktu 9 art. 2 ustawy z dnia 16 czerwca 1922 r. o rozciągnięciu na ziemie górnośląskie Województwa Śląskiego Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych innych ustaw oraz w przedmiocie zmian w ustawodawstwie na tych ziemiach (Dz. U. R. P. № 46, poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1. § 2 niemieckiego rozporządzenia z dnia 8 listopada 1920 r. o środkach przeciwko zwijaniu i unieruchomieniu przedsiębiorstw (Dz. U. R. str. 1901) uzupełnia się przez dodanie następujących ustępów:

Ustęp 2. Wydalania, wychodzące poza ramy § 1 ustęp 1 lit. 2 są w okresach, przewidzianych w § 1 ustęp 2, dopuszczalne jedynie za zgodą Ministra Pracy i Opieki Społecznej względnie osoby, przez niego upoważnionej. Jeżeli pracodawca w powyższych okresach nie może w pełni zatrudnić pracowników, zarządzi Minister Pracy i Opieki Społecznej, względnie osoba, przez niego upoważniona, skrócenie czasu pracy poszczególnego pracownika (rozłożenie pracy) na przeciąg tych okresów. Przy takim rozłożeniu czas pracy pracownika nie może jednak wynosić mniej, niż 24 godziny na tydzień.

Ustęp 3. W razie rozłożenia pracy, pracodawca ma prawo obniżyć zarobki lub płace pracowników odpowiednio do skrócenia czasu pracy, jednak dopiero od chwili, w której dopuszczalna jest zmiana warunków pracy w myśl ogólnych postanowień ustawowych lub umownych.

Ustęp 4. Utrzymuje się w mocy prawo do zwolnienia bez wypowiedzenia z przyczyn, uprawniających ustawowo do wypowiedzenia stosunku pracy bez przestrzegania terminu wypowiedzenia.

Ustęp 5. Zwolnienia, które byłyby nieważne przy przestrzeganiu obowiązku ich zgłaszania, są również nieważne wówczas, jeżeli temu obowiązkowi zadość nie uczyniono.

§ 2. Ustępowi pierwszemu § 12 rozporządzenia Ministra Pracy o przyjmowaniu i wydalaniu robotników i pracowników podczas okresu demobilizacji gospodarczej z dnia 12 lutego 1920 r. (Dz. U. R. str. 218) nadaje się brzmienie następujące:

Wydalania celem ponownego przyjęcia pracownika (§§ 3, 5, 7) lub celem zmniejszenia ilości pracowników ponad 5% ich liczby miesięcznie przeprowadzone być mogą tylko, jeżeli pracodawca z powodu warunków produkcji nie może zatrudnić dotychczasowej liczby robotników przy jednoczesnym skróceniu ich czasu pracy (rozłożeniu pracy) nie poniżej 24 godzin tygodniowo i to za zgodą Ministra Pracy i Opieki Społecznej, względnie osoby, przez niego upoważnionej:

Ustępy 2 i 3 pozostają bez zmiany.

Dodaje się ustępy 4 i 5.

Do liczby 5%, wymienionej w ustępie 1, nie wlicza się osób, które mają zapewnioną dostateczną, wystarczającą na utrzymanie rentę inwalidzką lub stałą zapomogę, rentę zastępującą. Kategorie pracowników, które podlegają temu przepisowi, określi Minister Pracy i Opieki Społecznej lub osoba przez niego upoważniona. Nie podlegają oni przy wydalaniach ograniczeniom ustępu 1-go.

Przepisy ustępu 4-go nie ograniczają praw inwalidów, zastrzeżonych w ustawie o zatrudnianiu ciężko uszkodzonych z dnia 6 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. str. 458) i rozporządzeniu z dnia 21 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. str. 591) w przedmiocie wykona-

nia §§ 5 i 10 ustawy o zatrudnianiu ciężko uszkodzonych z dnia 6 kwietnia 1920 r.

§ 3. § 14 rozporządzenia Ministra Pracy o przyjmowaniu i wydalaniu robotników i pracowników podczas okresu demobilizacji gospodarczej z dnia 12 lutego 1920 r. (Dz. U. R. str. 218) skreśla się.

W pierwszym ustępie § 19 tego rozporządzenia skreśla się po słowie: „postanowienia §” — „§ 14 i”.

Ustęp 1 § 22 tego rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

Spory, wynikłe przy stosowaniu § 12 w wypadkach wydań celem zmniejszenia ilości pracowników oraz § 13 rozstrzyga Minister Pracy i Opieki Społecznej lub osoba przez niego upoważniona; dla pozostałych zaś sporów, wynikłych przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia, właściwy jest wydział Pojedynczy przewidziany w § 15 rozporządzenia o umowach zbiorowych, komitetach robotników i pracowników i o załatwianiu sporów z dziedziny pracy z d. 23 grudnia 1918 r. (Dz. U. R. str. 1456) i to wyłącznie, o ile spory dotyczą pretensji o ponowne przyjęcie (§§ 3 do 8 ust. 1, § 11) lub o przedłużenie albo wznowienie stosunku pracy (§§ 10, 12 i 19). Właściwość terytorjalną Wydziału określa siedziba zakładu lub biura przedsiębiorstwa.

W § 23 w ustępie 2 tego rozporządzenia skreśla się w nawiasie „(§§ 10, 12, 13, 19)” paragraf „13”.

§ 4. Ministra Pracy i Opieki Społecznej upoważnia się do wydawania niezbędnych przepisów wykonawczych, jako też do wydawania rozporządzeń, zmieniających rozporządzenie niniejsze, jako właściwą władzę centralną w rozumieniu § 2 rozporządzenia Rady Związkowej z dnia 7 listopada 1918 r. (Dz. U. R. str. 1292).

Uprawnienia komisarzy demobilizacyjnych, przewidziane w obowiązujących przepisach prawnych, będą wykonywane od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, który może je przekazywać w całości lub w części osobom, przez niego wyznaczonym.

§ 5. Upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do wydania jednolitego tekstu rozporządzeń z d. 8 listopada 1920 r. (Dz. U. R. str. 1901) i z d. 12 lutego 1920 r. (Dz. U. R. str. 218) z uwzględnieniem wyżej wprowadzonych zmian.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Kierownik Ministerstwa Pracy
i Opieki Społecznej: *G. Simon*